

skal Arbejdsløshedsfonden tømmes, skønt den endnu ikke har naaet den Størrelse, som ifølge Loven er den normale, saa skal Understøttelserne sættes ned, saa skal Varigheden af den ekstraordinære Understøttelse indskrænkes. Gennem de 15 pCt.s Lønreduktion, gjort almindelig, gjort generel for alle offentlige Arbejder her i Landet, ganske i Strid med alt, hvad der har været praktiseret under de Herrers eget Regime, skal man yderligere bidrage til Lønreduktion, kun for een Klasse, kun for de mest ubemidlede, kun for Lønarbejderne, andre er der ikke Tale om. Det er de Herrers Medicin mod Samfundets Onder. Forholdene i Sverige laa helt anderledes, for der havde man ikke en saadan Arbejdsløshedsforsikring, som vi har, og man havde de store, udstrakte Skove. Man sendte en Del arbejdsløse — unge Mænd, ikke Familieforsørgere — ud i de store Skove, byggede Barakker til dem derude, og Arbejdet var af den Art, at hvis der ikke var Grund til det længere, eller hvis disse arbejdsløse kunde faa bedre Arbejde, kunde de øjeblikkelig forlade det, uden at der skete andet end, at der blev staaende nogle flere Træer derude.

Men Forholdene i Danmark ligger jo ganske anderledes, og Arbejdsløshedsloven af 1921, ændret i 1924, sætter en Række Betingelser, stiller en Række Vilkaar op for Nødhjælpsarbejdets Udførelse, som maa medføre, at det kun er i forholdsvis ringe Udstrækning, saadanne Arbejder finder Sted, hvad jo ogsaa viste sig under det forrige Ministerium. Jeg har jo givet Arbejdsudvalget den fornødne Statistik i saa Henseende. I 1922—23 var saaledes Tilskuddet fra Arbejdsløshedsfonden 137 000 Kr., i 1923—24 435 000 Kr., i 1924—25 58 000 Kr., og hele Bidraget til Arbejdsløshedsfonden gennem de 15 pCt. Lønreduktion var 3 363 Kr. Der blev en Gang af en Venstrepolitiker om en vis Politik sagt med Wessels Ord, at den syntes født til Bagateller, og noget stort blev den ej heller. Nødhjælpsarbejderne i den Forstand har efter alle de Betingelser, man har stillet op, ikke kunnet blive noget saa overordentligt. Hvor det kan lade sig gøre, nuvel, der lader det sig gøre, men, som jeg sagde ved Lovforslagets første Behandling, Socialministeriet har hverken Ret eller Pligt til eller Mulighed for at gribe ind eller tage selvstændigt Initiativ til noget som helst i den Retning. For at et Arbejde skal kunne anerkendes som Nødhjælpsarbejde og faa 3 Kr. pr. Dagløn i Tilskud fra Arbejdsløshedsfonden, er Betingelserne — det omhandles i Lovens

§ 32, og den nærmere Fortolkning af den findes i de Cirkulærer, der er udstedt under den forrige Indenrigsminister — for det første — det ærede Medlem Hr. Fr. Andersen (Holbæk Amt) har allerede været inde derpaa, men jeg maa fremstille det i Sammenhæng, det er jo et Hovedpunkt —, at der til Nødhjælpsarbejder kun maa antages Arbejdere fra Fag, hvori der er erklæret ekstraordinær Arbejdsløshed, og kun de Arbejdere maa antages, som faar ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse. Endvidere skal man blandt disse Arbejdere fortrinsvis tage Familieforsørgere eller dem, der har gaaet længst ledige. Dernæst er der en Række Betingelser for, hvorledes Entreprenørerne skal forholde sig overfor Arbejdsanvisningskontoret, Betingelser, som kan være meget rimelige, men som gør Forholdet ret besværligt og indviklet. Fremdeles skal man enes om, at enten skal dette Arbejde foregaa med indskrænket Arbejdstid eller ogsaa med nedsat Løn.

Nu er det givet, at Arbejderen i al Almindelighed ikke ynder den Tanke, at Lønnen skal sættes ned. Det ærede Medlem Hr. Kragh vilde heller ikke ynde den Tanke, hvis det drejede sig om hans egen Løn, der er overhovedet ingen Mennesker, hvilken Klasse eller Fag de end tilhører, der ynder den Tanke, at deres Løn skal sættes ned. Det gælder for Folk i alle Lejre, og naar jeg nævnte det ærede Medlem Hr. Kragh, var det ikke særlig for at fremhæve ham... (Afbrydelse: Ogsaa Ministre)... ogsaa det, det kan gælde os alle, alle er enige om, at det er noget, men ikke holder af, naar det drejer sig om en selv. Dog er der dem, der giver Afkald paa et eller andet, det er ikke alle, der gør det, de fleste holder paa, hvad de nu en Gang har, enten det nu er det ene eller det andet — jeg skal dog ikke komme nærmere ind derpaa. Derfor er det jo klart, at særlig populær mellem Arbejderne er den Tanke ikke, at Lønnen skal nedsættes med 15 pCt. Det er en ret betydelig Sum for den Arbejdsmand, der gaar for en Løn af 1 Krone i Timen. Det fremgaa ogsaa af Statistikken, at i de allerfleste Tilfælde, i hvert Fald i Byerne, er Nødhjælpsarbejderne foretaget med nedsat Tid, men ikke med nedsat Løn. I 1922—23, det er altsaa et Aar under den forrige Indenrigsminister, var der i Købstæderne 33 Nødhjælpsarbejder, og de 32 foregik med indskrænket Tid, ikke med indskrænket Løn. I 1923—24 var der 44 Nødhjælpsarbejder, hvoraf de 38 blev foretaget med indskrænket Tid o. s. v. Det er jo ganske naturligt. Man kan saa gaa en anden Vej og indskrænke Arbejdstiden ved